

COMENCEM UN VIATGE

per RAMON RIBERA, osb

Avui la litúrgia ens fa celebrar el primer diumenge d'Advent; és el començament, el punt zero, d'un cicle. Es tracta, naturalment, una forma imatjada de representar-nos l'existència.

Comença, precisament avui, un temps...

No ho fem quan les flors sorgeixen en els nostres camps, ni quan els boscos anuncien la vida amb els cants dels ocells;

ni tampoc quan els nostres arbres es dobleguen sota el pes dels seus fruits, ni quan el blat grogueja als camps;

no ho fem, encara, quan la vegetació es revesteix d'or, i comencem a pensar en el descans després de les collites...

El nostre temps comença en un altre moment. És una imatge.

Ara la nit ja no pot ser més llarga, i els ritmes de la vegetació estan aturats, i en els boscos tot és silenci... És com si la realitat s'aturés; s'atura, però, o espera?

Sí, estem en un compàs d'espera, en el silenci: els camps no han, encara, apuntat, les valls s'amaguen per la boira, la terra es tapa amb la gebrà..., per un moment. La nit llarga que vivim és temps de silenci expectant. D'espera de què?

La litúrgia ens presenta algunes imatges suggeridores de començament. Heu-ne ací algunes.

Comencem un viatge. Sí, «anem a la casa del Senyor»! El terme és lluny, en el camí moltes incerteses. Potser fins i tot tenim por, però comencem, ja ara. Hi ha la novetat; hi ha el terme que ens atrau. «Quina alegria»!

I anem, no a un lloc qualsevol, sinó a Jerusalem. No, no es tracta de la ciutat que està a l'altra extrem del mar. De nou és una imatge, Jerusalem, simbolitza la ciutat de Déu.

L'itinerari no serà fàcil. El camí puja, cal esforç, però el terme s'ho val, «anem a la casa del Senyor, quina alegria».

No avancem sols. La veu no ha dit «ves a la casa del Senyor», sinó «anem-hi», junts. Som éssers socials. L'esforç de la pujada, l'esforç d'anar junts, malgrat les diferències dels qui formem la caravana.

El viatger en l'aspror del camí imagina el benestar de l'arribada a casa, de tal manera que l'avança com en el somni; així troba sentit en el camí. Al terme hi ha pau i seguretat, al terme hi ha l'acció de gràcies al Senyor de la vida, i l'aliança entre la humanitat i Déu, la felicitat.

Com ho farem això? L'any litúrgic que comença ens ho anirà mostrant, però de moment el tast, «quina alegria, anem a la casa del Senyor!».

En la imatge és de nit. De fa moltes hores el sol s'ha post. Es com si una fosca pertinaç s'hagués enquistat al nostre cel. De sobte una veu: «la nit avan-

Diumenge 1r d'Advent, cicle A

ça, el dia s'acosta, és hora d'aixecar-se». Tot és renou. Cal canviar-se ràpidament. Cal treure's uns vestits per a posar-se'n uns altres. Ningú no va amb vestits de nit, a ple migdia; a la llum solar ens comportem d'una altra manera. S'acaba el temps de somiar encastats en la irrealitat, s'acaba el temps de les fantasies que garroten, s'acaba el temps de menjar o de beure sense parar, buscant el plaer a ta font que no ta pot donar.

S'acosta el temps del realisme, el dia. «La nit avança, el dia s'acosta, és hora d'aixecar-se».

Com ens vestirem en el nou dia que està a punt de sortir? «Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor».

Com serà? El temps ens anirà revestint de Jesucrist..., ara només hem sentit que el dia s'acosta i és hora d'aixecar-se.

Ja fa moltes hores que el sol s'ha post, la fosca s'ha enquistat al nostre cel. Tot és nit, envoltats per sorolls de totes menes. La fatiga ens acluca els ulls, i són tants els perills que ens assetgen.

El lladre està a l'aguait per veure quan ens adormim. En qualsevol moment pot venir. Cal estar previnguts. Sembla que no passi res, però en qualsevol moment pot venir calladament el desastre.

El lladre..., o l'amistat llargament esperada. «Vetlleu, no sabeu l'hora que vindrà el Senyor!». Quina alegria haver de vetllar en la nit!

Comencem un cicle litúrgic, un viatge vers Jerusalem, la ciutat de Déu: quan ens falta per arribar-hi? No ho sabem. De moment ens alegrem en la pujada del camí, anhelant la ciutat de la pau, d'aquesta pau que tant delegem!

Comencem una nova etapa, ens posem vestits i calçat pel tram de camí que ens toca de fer avui. En concret, quin serà el nostre millor vestit? Tampoc no ho sabem. Jesucrist, el Senyor, ens anirà revestint amb la seva persona, ens anirà donant l'aliment per a cada pas. De moment ens alcem del nostre somni.

És de nit encara. Ens ronden malvestats de totes menes, el món és hostil, i finalment el gran enemic, el drac devorador que tot ho engoleix... Cal continuar vetllant, incansablement, minut a minut, hora a hora, potser així podrem veure com els estels s'apaguen i el lent clarejar del nou dia, i els arbres revestits de flors, contemplant a l'horitzó la silueta de la ciutat desitjada, del lloc de la pau i del repòs.

Comencem un nou: temps. Què ens espera? Obrim-nos per a rebre el do de Déu.

Està venint, no ho veieu? Està arribant, no ho sentiu?

Potser, si mirem bé, ja és aquí entre nosaltres.